

El piano | Andrea Jofre | Actualitzat el 05/05/2015 a les 14:15

Dinou. «Coyote»

Que encara avui el primer que em ve al cap quan penso amor és el de l'amor romàntic mata

Il·lustració: Jordi Lafebre

No sé mai de què parlen quan parlen d'amor, com tampoc sé si l'omplen de res o el buiden de tot perquè no hi ha acord en els límits ni els objectes. M'assec en una cadira -una de còmoda- i rumio. No m'hi estic asseguda de veritat a la cadira, però m'hi veig cada cop que al meu voltant parlen d'amor per les dates o coincidències o perquè les roses del gerro han començat a mirar a terra en lloc d'enlaire amb aquell pes dels pètals apretats que en van desnucant a poc a poc les tiges.

Que pots sentir amor per un algú i per una idea i per una terra i francament, vist així tot sembla amor però no m'ho sembla pas tot si no hi penso gaire. Que encara avui el primer que em ve al cap quan penso amor és el de l'amor romàntic mata i el de no existeix l'amor feliç que vaig aprendre sense adonar-me'n escoltant cançons de cors trencats i rebuig i dolor i misèria i pèrdua mentre els grans es preocupaven molt que no jugués amb pistoles i no veiés morts a la tele.

No sé si és primer genital o ve de l'estómac i es passeja per les vísceres en la sang fins al cervell passant pels dits que s'hi agafen. No sé si arribat al cap s'hi queda empetitit i el cos el perd i en queda eixut. No sé quant dura. L'he vist venir i marxar o deixar-se morir i mentre hi era potser no el sentia, com un adonar-se de la remor d'un motor de nevera precisament quan desapareix. Un bull d'amor consumit pel xarbotar i el cada dia.

No es fan cançons del cada dia, de les tasses a la pica o de creuar-se pel passadís sense ni tan sols mirar-se perquè lo normal no inspira i el cada dia és normal. I llavors se'n fan d'amor que arriba i les comprem. I d'amor que marxa i les comprem perquè el volem veure venir i l'hem vist espatllar-se. I asseguda a la cadira penso que n'hi ha més de les segones, de cançons que en diem d'amor però no en parlen, el segresten. I no sé com es segresta un buit però l'enyoren i s'hi caguen i el maleeixen i el ploren i se'n queixen i se'n foten i ens agraden perquè ho devem haver

fet tots, ens deu semblar que ens recomposa.

Dono copets de sabata a una pota de la cadira -que no m'hi estic de veritat a la cadira- i penso que res deu ser les conseqüències de la seva absència i no, l'amor no deu ser això.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=iWUgPIQNgGo>

@drudibuixa (<https://twitter.com/drudibuixa>)